

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

**El lerrouxista
Giralt encara és
conseller de
la Generalitat
de Catalunya!**

ORGAN DE LA UNIÓN SOCIALISTA DE CATALUNYA

Delinqüents de primera i tercera classe Política Sindical

La República no ha vençut, encara, la casta militar. L'esperit del «pronunciamiento» no és pas mort.

Azaña l'ha combatut, l'ha desarticulat força. Però el cop de mort és cosa a fer.

Potser certes febleses republicanes amb els estaments i les castes abans totpoderoses, que tant ens enfurismen i que tan sentimentalment ens commouen, pel contrast que ofereixen amb la rudesia republicana contra les desorbitacions proletàries, no tenen altra arrel que aquesta: la temença de provocar una reacció violenta o el front únic ofensiu d'elements reaccionaris que es recelen avui mútuament.

Cal pensar-ho, però no justificar-ho.

Pensem que la manera més segura i ràpida de consolidar la República és l'absoluta igualtat en el càstig de tots aquells que manquen a les lleis i a l'ètica republicanes.

La tàctica de guant blanc per als cavernícoles, siguin bisbes, siguin aristòcrates, siguin banquers, siguin industrials, siguin comerciants, siguin generals, desmoralitza les classes treballadores i ensuperbeix, no amanseix, els mateixos delinqüents favorecuts. No ha d'haver-hi política de guant blanc. No ha d'haver-hi política de dos pesos i dues mesures. No ha d'haver-hi delinqüents de primera i delinqüents de tercera classe.

Però, hi són, hi són.

Delinqüents de primera classe són els bisbes trabucaires i ho són, també, els generals conspiradors, tots els actors de les dues darreres militarades i la del complot monàrquic i la de Carabanchel. Delinqüents de tercera classe han estat els pagesos andalusos, més necessitats de llum, de cordialitat, que de presons i deportacions.

Sols la rectificació urgent d'aquesta tàctica suïcida permetrà a la República donar el cop de mort a l'esperit militarista, de «pronunciamiento», que ha sobreviscut a les reformes d'Azaña.

Lerroux diu que si ha de governar acceptarà la col·laboració dels monàrquics penedits... Li oferim un candidat a ministre de Guerra: el general Barrera, l'«il·lustre» amic de Pío i Pon.

Els homes, per damunt la llur professió, s'uneixen en grups d'afinitat ideològica; alguns d'aquests grups, quan prenen certa vastitud, són el que anomenem partits polítics.

El partit polític és, doncs, al nostre entendre, la conjunció d'un nombre de persones que tenen una visió comú o força similar de les qüestions que la vida en els seus múltiples i variats aspectes ens planteja, i una coincidència aproximada de les solucions convenients.

Es clar que aquesta unió ideològica és superior a la unió professional, tota vegada que en una professió podem trobar-hi homes de conceptes oposadíssims sobre els afers generals de la vida, cosa que no és probable trobar en un partit polític de classe ben estructurat.

La unió professional no té els seus orígens en l'anàlisi de la justícia o injustícia de les normes que regulen l'actual societat, ni tan sols en l'anhel d'arribar a la supressió del règim de l'assalariat i del patronatge. Això són idees que el socialisme ha injectat a les entitats professionals obreres.

En defensa de la nostra tesi podríem citar exemples de sindicats orientats en un sentit de classe i, no obstant, tot el més veuen en la seva funció una missió de conquesta de millores immediates i superficials, o la defensa de certes condicions de treball.

Es molt altre, però, el concepte que els socialistes tenim del sindicat. És evident que el socialisme aspira a dotar tota la Humanitat d'unes normes de convivència més justes i més equitatives, arribant fins a la supressió total de castes i classes. Però és una realitat que la qüestió està plantejada en tals termes que, emancipant la classe treballadora de la sotmissió econòmica en què es troba, el problema pren una entrada franca en el terreny de la solució. Aquest és un dels motius bàsics que fa que els partits socialistes siguin tots francament obreristes.

Aquest sentit de partit obrer no exclueix el que hi hagi afiliats que no siguin assalariats; però cal tenir present que quan es presentin contingències en les quals s'hagi d'arribar a transaccions, aquestes no han d'ésser fetes per la classe treballa-

dora i assalariada, ni és lògic ni just esperar-les.

Es inacceptable, doncs, des del punt de mira socialista, la teoria que aconsella desentendre's dels organismes sindicals de la classe obrera, com també és inacceptable aquesta teoria «canard» dels anarco-sindicalistes que els obrers afiliats als sindicats han d'ésser antipolítics.

Una cosa és que els sindicats siguin apolítics per respecte a les idees dels seus afiliats i fer possible la col·laboració de tots en la defensa de llurs interessos professionals i de classe, i altra cosa és el principi que un afiliat a un sindicat obrer hagi d'ésser forçosament un home que avorix l'actuació política.

Per això tampoc acceptem la posició d'aquells que volen que un home que actuï políticament no pugui exercir un càrrec en els comitès superiors o en les juntes del sindicats. Aquesta privació és comprensible i fins recomanable en els homes que tinguin càrrecs oficials d'elecció popular en virtut d'una actuació política, però en cap altre cas la podem comprendre, tota vegada que la nostra interpretació de minoria sindical neix precisament de la posició que s'observa en el si del sindicat en relació als nostres ideals polítics i, per tant, del concepte que tinguem de la finalitat de l'associació professional obrera.

Nosaltres creiem que els escarafalls d'alguns a aquest criteri són per arribar a la conclusió que sols els que creuen en la política del «comunismo libertario» són els únics dignes i preparats per exercir llocs de responsabilitat en els organismes sindicals; però és poc noble que per a donar força argumental a aquesta pretensió es confongui sistemàticament i tendenciosament l'apoliticisme sindical amb l'antipoliticisme, tot donant interpretacions capcioses a les intervencions ciutadanes que tot home civilitzat té el deure d'exercir.

D'això n'hauré de parlar més, perquè nosaltres fa molt de temps que creiem que el sindicat és un gran factor per a obtenir una finalitat econòmica, però que estem molt lluny de suposar que sigui apte per a satisfer totes les necessitats humanes.

JOAN FRONJOSA

Sabotejant la laïcització republicana

Una companya va presentar-se el 22 de juny, a les quatre de la tarda, a la tinència de Gràcia, per tal de treure un certificat de naixement que necessitava per a un fill seu inscrit en una colònia escolar. L'empleat del jutjat va dir-li que no podrien servir-la fins el dia 27. No podent esperar tants dies, va fer-ho constar així, i l'empleat va contestar-li que anés a l'església a demanar la fe de baptisme, car allí li donarien tot seguit i per 50 cèntims el paper que el jutjat li lliuraria tard i per 4'10 pessetes.

A Belles Arts varen també aconsellar a la nostra companya que demanés a l'església la fe de baptisme.

Al propi despatx de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, on va dirigir-se per a protestar de tal enormitat, varen també aconsellar-li la fe de baptisme.

I a l'Ajuntament es va resoldre l'afer, davant la justificació de la companya i després de declarar aquesta que els seus fills no estaven batejats.

Això ha passat a Barcelona, als quinze mesos de República laica i sota un Ajuntament governat per les esquerres.

Vol dir que a l'Ajuntament no solament hi ha empleats que no compleixen amb el seu deure, sinó sabotejadors de les lleis laiques de la República i de l'esperit i decisió laics del poble.

S'imposa una investigació i una depuració.

I cal saber com i de quina manera, i per quina llei, els alts funcionaris de Cultura de l'Ajuntament donen valor legal a un paper que no en té cap, que no n'ha de tenir cap: la fe de baptisme.

O hem d'ésser laics llavis enfora, només?

MALA PESADA

Amb satisfacció (és un dir) vaig llegir en la Premsa la notícia de l'alliberament del general Barrera passades les setanta dues hores de detenció preventiva que determina la llei.

Vull creure que aquest senyor general fou detingut injustament, posat que després de les actuacions del jutge especial hom ordenà l'alliberament.

Ara bé. ¿Per què es detingué el general Barrera essent innocent? ¿Per sospites? No n'hi ha prou amb sospitar de les activitats dels individus. Per a decidir-se a detenir algú cal que la policia tingui indicis segurs; és el mínim que es pot exigir dels professionals descobridors de complots si es vol evitar que els vetlladors del règim facin el ridícul. Cap cos de vigilància no pot ésser revestit amb determinades facultats que permetin molestar per un tres i no res els ciutadans; per contra, entenc que quan els agents vigiladors es fiquen de peus a la galleda de faisó tan poc galdosa, procedeix l'aplicació del corresponent correctiu, ja que

una detenció sense to ni so implica sovint una sèrie de perjudicis per al ciutadà que tot d'una és acusat de conjurador.

S'ha d'acabar amb aquest obrar a la babalà. Davant l'atzagaiada no és suficient el tradicional: «Dispenseu; ens hàviem equivocat».

¿El general Barrera conspirava o no conspirava? ¿Per què és alliberat si conspirava? I si no conspirava cal detenir els qui el denunciaren. No podem estar exposats, tothora, que el bon humor de qualsevol individu, el dia més impensat, ens produeixi una sèrie d'angúnies perquè sí.

Així mateix, cal acabar amb les diferents maneres de donar aplicació a la llei.

Molt bé que s'alliberi el general Barrera si està exempt de culpa. També s'ha d'alliberar aquells ciutadans que encara romanen detinguts sense saber ben bé per què i sense que hagi estat comprovat que havien delinquit; per a aquests, el termini de setanta dues hores fixat

J. BUDÍ

(Continua a la pàgina 4)

LA SETMANA POLITICA

Enemics de l'Estatut

No cal que presentem Royo Villanova. Però sí cal que ens hi fixem.

Estem acostumats a parlar-ne en broma. I potser és ja hora que hi pensem seriament. Car no són les pallassades de consuetud les que engaga aquest senyor, ans bé incitacions crues a la violència i a la guerra.

Va dir, fa pocs dies, que l'obstrucció dels enemics de l'Estatut duraria fins que un "motín" de carrer aterrés el Govern Azaña. I després, a Albacete, va superar-se en el greuge a Catalunya i en la provocació.

No serà el senyor Villanova un agent a sou del Borbó. Però ho sembla, i en fa com si ho fos. És una espècie de professional del borbonisme emboscant en les foscores del patriotisme negatiu.

Evidentment no tothom pot ésser i ha d'ésser amic de l'Estatut i de Catalunya. Res no diríem de l'enemic lleial, que ens combatés per creure que l'unitarisme és una estructura política superior al federalisme, o a un senzill estatutisme, i que emprés el llenguatge doctrinari dels que gaudeixen d'una mentalitat honrada i perseguien propòsits confessables.

Royo Villanova no és així. Llegiu la darrera conferència d'Albacete.

"Cataluña no fué jamás Estado, ni nada; sólo un condado francés. Si llegó a ser algo en la historia fué al unirse con Aragón. Doña Petronila, mujer de Berenguer, se impuso, triunfando sobre los catalanes, y, en cambio, éstos se atreven con las actuales Cortes Constituyentes." La veritat històrica diu el contrari. Tanmateix els reis d'Aragó parlaven en català. I el valor de les Constituents no resideix en els testicles, sinó en els cervells, i de cervell en tenen més els diputats espanyols d'avui que totes les "Petronilas" de tota la història villanovesca.

"Los catalanes sólo ansian nuestro dinero. Si España le da a Cataluña el Estatuto, hará una primada." Catalunya sols desitja aplicar a Catalunya una ínfima part dels milions que lliura a l'Estat espanyol, salvant així un tros de les seves riqueses que engreixen avui a un exercit de paràsits i de ganduls i als creditors de les primades del Borbó. La primada la féu la monarquia mentre visqué, i especialment en els set anys de dictadura, i ja en sabem les conseqüències. I qui tingui ulls a la cara pot preveure les altes conseqüències que tindria un refús de l'Estatut per les Constituents.

"Macià no va nunca al Congreso y cobra mil pesetas mensuales, y yo no salgo un minuto del Parlamento. Esto es justicia catalana." El salari normal de peó és de 9 pessetes, aquí, i a Albacete potser serà de 5. Royo Villanova, peó parlamentari, costa, doncs, molt car a l'Estat.

"A los catalanes hay que ne-

garles el Estatuto, y, si les sabe mal, que vayan a la revolución. No se armarán; saben lo pocos que son y su carencia de valor; que se aguanten como aguataron la vejación de la dictadura." Com que els catalans som uns covards, no tenim dret a res. L'argumentació de Royo Villanova ultrapassa tota lògica: és lògica d'"hidalgo". Els catalans, però, encara podem parlar d'un Prats de Molló, i els Royos no tenen més esment que els sous que varen menjar-se panxescament durant els set anys indignes, i els seus aliats el d'haver estat vexadors.

Royo Villanova vol guerra. ¿No és hora ja de fer-li conèixer les arenes de Villa Cisneros? ¿O sota la República els agents provocadors tenen carta blanca, talment com si alguns cerquessin l'oportunitat d'un "motín" més o menys provocat per a donar "carpetazo" a l'Estatut?

Lenitat

El general Barrera està en llibertat.

Al general Cavalcanti se l'ha tramés a estiuçar a Fuenterrabía.

Els altres generals, amics i complotats de Cavalcanti poden tornar a començar quan vulguin.

¿No hi haurà mai un Bata per a generals?

Herois de Mataró

Un escamot de faistes 100 per 100, residents a Mataró, però nascuts fora de Catalunya, varen interrompre el míting d'inauguració oficial de la Secció local, el diumenge proppassat. Els companys de Mataró varen ésser víctimes de la seva bona fe, per creure que no hi hauria cap treballador conscient i veritablement revolucionari resolt a cometre tal indignitat.

Però els faistes 100 per 100

no són treballadors conscients, dignes, revolucionaris, mereixedors del respecte aliè. O són joves de cervell infantilitzat. O són galifardeus de peus llargs i cap petit. O són cridaners histèrics. O són capitans Aranya, d'aquells que es fongueren durant la dictadura. O són agents provocadors tipus Zimmermann i Mendiola, qualificats i classificats suara per Vallina. D'anarquistes, entre ells, no en cerqueu pas.

No és la primera vegada que els faistes 100 per 100 fan de les seves a Mataró. De fet, i per culpa d'aquest escamot d'histèrics irresponsables, a Mataró no hi ha possibilitat de vida democràtica.

Això és una vergonya i és intolerable.

El míting de la U. S. C. pertorbat pels faistes 100 per 100 el tornarem a organitzar.

I aquesta vegada es comen-

çarà com sigui, i s'acabarà normalment.

Una felicitació

Sotmesos a un consell de guerra per delictes de Premsa (¿no havíem quedat que no hi havia ja llei de jurisdiccions?), els bloquistes Arquer i Miravittles no volgueren parlar en castellà. No ho feren per esperit nacionalista, sinó per reivindicar llur dret a parlar en català.

Està molt bé i felicitem els companys Arquer i Miravittles.

I esperem que molt aviat els tornarem a felicitar, llegint en català l'òrgan oficial del partit i els segells de les seves organitzacions.

Car no fa bonic sortir heroicament catalans d'un consell de guerra, per a reincidir escrivint en castellà els jocs florals comunistes que tant els plauen!...

JOAN COMORERA

Els dos amics

A Rafael Campalans, l'home tot bondat i senzillesa, sincerament.

Una de les coses que més emocionen de la vida de Goethe, és l'amistat fraternal que l'unia amb l'excels poeta Schiller. Seria difícil trobar en la història de la literatura dos temperaments tan oposats l'un de l'altre, mes que la comprensió i l'admiració mútues estiguessin a un nivell tan alt de bondat. És veritat que Goethe—com ningú no ha dubtat en manifestar-ho—era un home de caràcter excessivament reservat, indiferent—això aparentment—, fins l'extrem que es deia que l'orgull i fastuositat del seu geni i de la seva vida el cegaven a totes les emocions i sofriments humans. Això, en certa part, no és cert, i menys si es té en compte la gran amistat que l'agermanava i unia amb tots aquells homes que el comprenien, com són Schiller, Peethoven, Eckermann, Carles August—príncep de Weimar—i tants altres que tingueren la joia de tractar-lo.

La reserva i la indiferència són el sentiment natural de gairebé tots els genis. Recordem tan sols el nostre Cervantes, model de discreció i de prudència, i també Dant Alighieri, en la seva concepció del bé i del mal. A nosaltres no ens estranya el temperament de Goethe, sempre serà i insensible a les velleïtats circumstancials, immutable en la reflexió, com si l'home-matèria estigués predestinat a ésser la personificació de la imatge intangible de la humana percepció. Potser aquesta reserva i indiferència immutables que el caracteritzaven tenen més d'aparença que de veritable. Sense una emoció profunda de la vida, en les seves passions, egoisme, etc., no haurien estat possibles ni el *Werther*, ni *Hermann i Dorotea*, ni *El comte d'Emmont*, i menys l'engendrament cruel i feliç a la vegada de *Faust*.

En la personalitat de Goethe, a més que l'escriptor admirem el psicòleg i el filòsof. Com a psicòleg, ni la vareta màgica llegendària sap trucar tan bé als cors. Com a filòsof, hom diria que per a ell no hi ha matèria subjectiva. Veus aquí d'on ve la seva reserva i la seva indiferència per a tot allò que té una fisonomia aparent. Sols un desig l'arborava i el feia esclau dels seus actes: l'esbrinar constantment allò que precisament estava mancat d'aparença i que era etern. L'infinit de les coses era el que més el commovia: per a ell això consistia la felicitat veritable. Goethe havia nascut per alternar amb la immensitat de les esferes, en el seu misteri, en la grandesa de l'esperit.

En la persona modesta de Schiller, però d'una idealitat que envejaven els estels, Goethe trobà la grandesa espiritual, i els dos s'abraçaren en el lligam de l'amistat més gran que s'hagi vist en la vida dels grans homes. Veus aquí, doncs, com la indiferència de Goethe era més aparent que real. El geni vol que se'l comprengui i que se l'estimi, i Schiller, que comprengué i estimà sempre Goethe en el que valia, fou el seu amic més íntim i apreciat.

L'amistat dels dos genis és quelcom que no es pot comprendre sense conèixer les seves vides. En la persona de Goethe està simbolitzada la serenitat i la intel·ligència. En la de Schiller, la idealitat i l'entusiasme. Però els dos són un i s'influencien mútuament, s'aconsellen, s'animen. I és Goethe, és clar, home més madur i de més experiència, qui diu a Schiller paraules d'estímul i d'afecte perquè el poeta idealista continuï la seva obra meravellosa i qui li ofereix els materials per a plasmar l'immortal *Guillem Tell*, llegenda que l'autor de *Faust* senti explicar en un viatge que féu a Suïssa.

Els dos genis, mentrestant, escriuen, treballen amicalment, quietament i forgen, sense saber-ho, el poema més gran que mai s'hagi escrit: el poema de l'amistat.

Quants records, quantes paraules pronunciarà Goethe en la mort del seu caríssim amic! Era el 9 de maig de l'any 1805 que rebé, postrat al llit, ja vell, dolorit, la notícia del fatal desenllaç. L'home de la serenitat immutable, freda, indiferent, plorava com un infant! La mort de Schiller, per a ell, era el cop més punyent que havia rebut durant la seva vida.

¿Qui havia dit que Goethe no sabia sentir les emocions de la vida? ¿Qui havia dit que Goethe era un home sense entranyes, incapaç de sentir els bates de l'ànima humana? ¿Qui havia dit que Goethe mai no sabé estimar el poble que el venerava com un Déu? Tot això queda desmentit davant la forta emoció que experimentà el colós de Weimar amb la desaparició del seu amic. I, amb Schiller, ¿a qui estimava i admirava sinó al cantor del poble? Per a ell, l'autor de "La cançó de la campana" era el simbolitzador de la idealitat, el que hi ha de més pur en l'espiritualisme de les coses, de la vida en totes les seves manifestacions, puix Schiller no era res més que l'espiritualitzador del poble, que coneixia les seves penes, alegries i aspiracions.

Després de la mort de Schiller, per a Goethe ja no hi haurà res més important que el seu record, que li fa reviu moments inefables, ja il·lunyans, en els quals els dos amics es compenetraven i es deien els seus pensaments més íntims. D'ara endavant la vida del poeta serà una cadena llarga, llarguíssima de tristeses, i els seus llavis sols s'obriran per recordar l'amic estimat, amb un desfici etern i delirant, ple d'emoció a cada record, i amb els ulls sempre plens de llàgrimes.

—No; no ha mort el poeta—dirà Goethe eternament—, puix que encara sento el nang-gue-nang de la seva campana immortal! No ha mort, no, puix que el seu esperit encara viu amb mi: el tinc en la profunditat del meu cor!

I és veritat; durant els anys que Goethe sobrevisqué a Schiller la seva vida estigué lligada al seu record, sense forces, moralment vençut, i hom diu que la inspiració ja mai més no li fou fidel.

És de justícia, en aquests moments que el món culte celebra l'aniversari de la mort de Goethe, recordar el nom de Schiller i la seva obra. Les obres de l'autor de *Faust* abunden en paraules cítes de l'amic, puix que part d'elles estan plenes d'influències seves. Sense l'amistat i la compenetració que els unia, llurs obres no haurien tingut aquell to intangible que la concepció dels seus admiradors ha fet que es considerés com un signe diví i, per tant, immortal.

MANUEL ROSET SALA

CLERICALERIES

Quan els socialistes diem que la clerecia treballa pel manteniment del règim capitalista, per sostenir els ganduls, els que menys produeixen, no mentim. Les paraules i els fets dels clericals demostren la nostra afirmació. Concretant-nos a l'Església catòlica i als que en nom d'ella parlen, tant alts com baixos, ¿quina és la seva actitud en contra del socialisme? La d'enemics irreconciliables. Des dels seus buletins, des dels fullets setmanals, des de la trona i el confessionari, no deixen de fer campanya en contra dels que ens proposem abolir les classes socials, que és tant com abolir la pobresa i la misèria. I així veiem que estan sempre en guàrdia. I quan observarem que el calor de la propaganda socialista despertava els

sentiments dels treballadors i l'esperit d'unió de tots els explotats, decidiren posar-hi una valla, la qual són els cercles catòlics.

¿Quins fins tenen els cercles catòlics? Exteriorment els mateixos que els centres de l'organització obrera. Diuen que vetllen per la salut espiritual i moral dels treballadors. Però realment el que fan és destruir la veritable organització o quan menys el possible per dividir-la.

Els cercles catòlics han estat creats per capellans, canonges, bisbes, burgesos i fins a cert punt per les autoritats. Un dels mitjans que han emprat els cercles catòlics per combatre les nostres idees és oferir beneficis immediats per mitjà de donatius que no honren gens el qui els rep. No obstant i això, és molt crescut el nombre d'obrers que s'arrosseguen per aquests centres, sense comprendre, sense saber veure que el que els donen un cop a l'any és una mínima part del molt que els prenen mentre els exploten els burgesos, els quals protegeixen aquestes entitats, i encara passen per tenir sentiments humanitaris i no fan més que com aquell que quan s'ha menjat la carn dona els ossos al gos.

Els socialistes hem de procurar per tots els mitjans fer propaganda perquè cada dia siguin menys els treballadors que conscientment o inconscientment vagin a aquestes grutes de borinots negres que són les marietes més corrompudes que té la societat.

MIGUEL ALEMANY

LES FINANCES FEIXISTES

DECRET RELATIUS A DESPESES EXTRAORDINÀRIES

Decret	Lires
Decret de 7-12-1922. Oficina de la Premsa afecta a la Presidència del Consell	50.000
Decret 8-2-1923. Idem.	120.000
Decret 8-2-1923. Idem.	25.000
Decret 11-3-1923. Idem.	150.000
Decret 25-3-1923. Pels crims a Sicília.	1.000.000
Decret 25-3-1923. Despeses secretes internacionals.	2.673.500
Decret 19-4-1923. Idem.	300.000
Decret 19-4-1923. Presidència del Consell	40.000
Decret 26-4-1923. Oficina de la Premsa afecta a la Presidència del Consell	50.000
Decret 14-6-1923. Presidència del Consell	150.000
Decret 28-6-1923. Oficina de la Premsa afecta a la Presidència del Consell.	191.000
Decret 12-6-1923. Serveis de seguretat assegurats per estrangers	350.000
Decret 10-9-1923. Missió del ministeri d'Afers estrangers.	20.000
Decret 10-9-1923. Servei secret del ministeri d'Afers estrangers.	800.000
Decret 15-9-1923. Despeses secretes per a propaganda a l'estranger	1.000.000
Decret 24-9-1923. Idem.	25.000
Decret 24-9-1923. Oficina de la Premsa afecta a la Presidència del Consell.	95.000
Decret 21-10-1923. Missions del ministeri d'Afers estrangers.	24.000
Decret 21-10-1923. Presidència del Consell.	15.000
Decret 21-10-1923. Idem.	100.000
Decret 7-10-1923. Despeses secretes per a la propaganda a l'estranger	4.600.000
Decret 1-10-1923. Despeses secretes per a la milícia nacional.	600.000
TOTAL.	12.378.500

Les colònies escolars

Ja hem arribat a l'estiu. Arreu de la ciutat les classes benestants preparen llurs equipatges estiuencs per a sortir d'un dia a l'altre vers les platges i muntanyes de la nostra terra, per a anar a reposar *de les suors, angúnies i fatigues del treball que durant l'anyada ha planat damunt llurs cossos neulits*.

Entre aquests privilegiats també s'hi trobaran alguns infants pobres, fills de cases humils, el quals sortiran de les escoles per a deixar, durant una mesada, la ciutat engolidora d'energies, i saturar-se de Natura. Reunits sota la direcció d'uns mestres, els infants constituïran les "colònies escolars" que amb tanta cura ve sostenint tots els anys el nostre Ajuntament.

I, mentre els uns cabussaran llurs caparrons en el pèlag bulliciós del mar nostre i, enjogassats, fimbraran llurs cossos raquïtics per l'extensa catifa sorrenca de la platja, altres grimparan els vessants muntanyencs, les afraus i valls de les nostres contrades, plenes de sol i verdes de pins. I, així com els uns extasiaran llurs ulls petitons i vivíssims en els cobalts de les aigües marines i veuran creuar en la llunyania l'esfumada silueta d'algun vaixell i oiran l'eterna simfonia de les ones que morena a la llongada, els altres il·luminaran llur esguard malaltís amb els reflexos de l'ocre de les roques i la maragda dels camps i boscuries, ensems que obiraran horitzons sempre nous i sinuosos, i escoltaran la dolça cantarella de les fonts i cascades, el murmur dels rierols i el cant harmoniós de l'ocellada.

Quanta poesia, quanta bellesa, quanta sinceritat! Apartats de l'estridència ciutadana i lluny

de les misèries espirituals dels homes, els tendres infants sentiran les alenades vigoroses de Natura, i amb dolça comunitat es comunicaran llurs impressions i sentiments, i, sense la més lleu ombra d'hipocresia, aniran xerrotejant de totes les seves coses i de tot el seu món fantasiós... I a ple sol radiant aniran enfortint llur còrpora diminuta, perquè més tard, quan les contingències de la vida esdevinguin per a ells una realitat crua, sàpiguen acarar-s'hi pletòrics d'energies i torts de voluntat i d'esperit.

Bella institució la de les "colònies escolars"! Idea sublim la del seu fundador! Enorme injustícia, però, que hi hagi milers d'infants sense gaudir-les! Immens dolor veure partir els uns mentre d'altres queden a la rerassaga!

Podrà ésser "justa" la injustícia que, entre els homes, n'hi hagi de privilegiats que puguin gaudir del refrigeri estival de les platges i muntanyes, puix que som els homes mateixos els que ens tolerem aquestes desigualtats; però no és "justa" la injustícia que entre els infants —floretes iguals, delicades i sense màcula, del vastíssim jardí humà— n'hi pugui haver que es vegin complaguts i satisfets en totes les comoditats i volicions imaginàries, mentre uns altres campin per carrers i places a mercè de tots els ambients tèrbols i lleiscosos, sense el nodriment necessari per a desenrotllar llur organisme, ni sense poder respirar a ple sol i a ple aire.

Si el sentiment cristià que va difondre aquell visionari de Galilea no fos una entelèquia o bé un mite, aquestes desigualtats revoltants que existeixen entre els infants—éssers innocents que

cap culpa no mereixen si la humanitat està plena d'errors, odis i ambicions—es veurien, sens dubte, reduïdes a la mínima expressió, o bé desapareixerien, tota vegada que són els cristians o catòlics els que tenen al seu abast poder-ho remeiar, car disposen de molts diners per a poder prodigar la filantropia i socórrer els menesterosos.

Ja que el nostre Ajuntament, afeixugat pels deutes, es veu impotent per a realitzar la meravellosa empresa de fer extensiu el règim de "colònies escolars" a tots els infants pobres de la ciutat, els rics, els potentats, haurien de mostrar-se generosos i disposar l'èxode de totes les criatures necessitades perquè fossin distribuïdes en "campinys" i viles de la nostra terra, on poguessin enfortir llur cos malaltís i confondre l'alegria de la seva vida amb els encants sempre perennes de la Naturalesa.

JOAN FORMENT

Unió Socialista de Catalunya

Mtngs i Conferències

AVUI

Conferència de Rafael Campalans a les Seccions primeres dels Districtes IX i X, a les deu del vespre. Tema: "L'Estatut a les Constituents".

Conversa de Joan Comorera a Tortosa.

A les deu del vespre, míting feminista a la Secció del Districte VIII, Montseny, 35. Oradors: E. Granier-Barrera, Ramon Viñas, Joaquim Xirau, Josefa Boira, Àngela Graupera, Elionor Serrano.

Conferència d'Abelard Fàbrega a la Secció del Districte VII, carrer de Sans,

L'INSTITUT PRO OBRERS SENSE TREBALL

Hi ha a Barcelona un "Institut pro obrers sense treball". La Generalitat l'ha subvencionat. I la Caixa d'Estalvis i Previsió l'afavoreix.

Presideix l'Institut un senyor Enric Gomis Cornet, carlí i copropietari d'empreses que acomiaden personal per odi a la República. Un perfecte "Juan de Robres".

És l'Institut una entitat confessional que, especulant amb la misèria i lassitud moral dels parats forçosos, fa la seva indigna feina.

Mancava una qualificació oficial i ja la tenim. Heus ací un B. L. M., datat el mes de maig:

"El President de l'Institut pro obrers sense treball saluda el senyor... i es complau en invitar-lo a la festa anyal que (a. D.) celebrarà l'Institut en l'església de Sant Agustí, i d'una manera especial a l'ofici solemne que tindrà lloc a les 10 del dia 8 de maig en dita església."

Prohibeix la Constitució que cap organisme oficial subvencioni cap entitat de caràcter confessional.

Cal, doncs, trencar d'una manera categòrica i definitiva tota relació entre la Generalitat i l'Institut pro obrers sense treball, baluard confessional!

73, a les deu del vespre. Tema: "Democràcia i socialisme."

DEMA

Conferència de M. Serra i Moret a Igualada, en les festes del "Dia de la Cooperació".

Conversa de Joan Comorera a Sant Carles de la Ràpita.

JULIOL 5

Conferència d'Ambrosi Carrion a l'Ateneu Llibertari del Clot, a les deu del vespre. Tema: "Teatre Social".

JULIOL 6

Conferència de Felip Barjau a la Secció del Districte VI, Ronda de Sant Antoni, 100, a les deu del vespre. Tema: "El moment actual del socialisme."

JULIOL 8

Conversa de Joan Comorera a Sabadell, a les vuit del vespre.

Federació Comarcal de Barcelona

La Junta executiva de la Federació Comarcal de Barcelona ha quedat constituïda en la següent forma:

Secretari general, Agustí Coma; secretari d'actes, Pelai Sala; tresorer, Conrad Guardiola; vocals de Premsa: J. Roure i Torent, J. Aleu, J. Casas i P. Pi.

Secció del Districte IV

Ja ha començat les seves tasques, amb èxit ben falaguer, el Consultori jurídic. Funciona cada dimarts i cada divendres de vuit a nou del vespre, a càrrec dels companys advocats Josep Santaló i Daniel Infresa. És absolutament gratuït per a afiliats i simpatitzants.

Acudiu a consultar-hi qualsevol afer: Revisió de lloguers, lleis de treball, Comissió Mixta, etc.

Secció del Districte VII

La Secció del Districte VII de la Unió Socialista de Catalunya comunica als seus afiliats i al públic en general que ha traslladat les seves oficines al carrer de Sans, 73 (baixos de l'Orfeó de Sans), on s'admeten tota mena de consultes en els dies i hores de consuetud.

La Cooperació contra el Proteccionisme

El Congrés Cooperatiu britànic, celebrat a Glasgow els dies 16 al 18 de maig darrer, ha aprovat per una immensa majoria de vots una resolució condemnant la política proteccionista del Govern britànic. La resolució condemna l'explotació de les actuals circumstàncies nacionals per a crear un sistema permanent de tarifes duaneres. Una política

(Segueix a la pàgina 4)

(Continuació)

tot costa un ull de la cara, que per a poder-hi treballar és precís una fiança metàl·lica, comptar amb una màquina de cosir moderna i apropiada a l'especialitat corresponent, i fer-la funcionar des de les cinc del matí a les dotze de la nit, per a treure's un jornal de cinc o sis pessetes.

Com a expressió gràfica de tota aquesta injustícia, recordeu una pel·lícula que em va impressionar profundament. Es tractava de l'exhibició d'un gran i luxós comerç de robes; el carrer i el nom de la casa eren anònims, puix que la finalitat de l'autor de la pel·lícula no era pas la propaganda. A l'exterior de l'establiment, gran nombre d'automòbils parats, esperant llurs propietaris, els quals estaven de compres. A l'interior d'aquell palau — que bé ho semblava per la riquesa de la decoració—en mig d'una gran activitat, s'hi veia una perfecta harmonia. Després, anaren apareixent a la pantalla totes les dependències de la casa, secció per secció, amb tot el tràfec de la venda; i era curiós de veure la perfecta ordenació de totes les coses, i la gran amabilitat de la dependència, diligent, amable i correctíssima amb els clients. Però tot de sobte aparegué un rètol, el qual amb lletres de gran tamany deia tex-

LA DONA EN EL TREBALL

per FRANCESC VILADOMAT

tualment: "Una de les seccions dels grans tallers de la casa." La impressió va ésser forta en tot el públic. Va aparèixer una miserable habitació d'un quint pis d'una d'aquestes cases sense llum ni ventilació. Ajudat damunt d'un llit un home, probablement el cap de casa, vençut en la lluita per la vida, i minada la seva existència per terrible enfermetat, resta impossibilitat i inútil com una trista desferra. Una dona, jove encara, però envellida per les privacions i els sofriments de tota mena, tallava amb unes tisores els fils que sortien de les vores d'unes peces de roba, i una noia, gairebé una nena, de setze o disset anys, asseguda davant d'una màquina de cosir, no havia pogut resistir més; rendida per la fatiga i la son, restava amb el cap recolzat damunt la màquina, aguantant encara amb una mà una de les peces de roba que pocs moments abans estava cosint. Per una petita finestra que donava a un celobert, es veia la feble claror de l'alba que apuntava.

Així no era pas cap fantasia de "metteur en scène", car de

quadros tràgics com aquest en veiem cada dia molts obrers, i en trobaríem a cents a les llars on es treballa per a aquests establiments de confeccions. Aquesta monstruosa explotació que pesa sobre la dona és una acusació que hauria d'anar directa a la consciència de tots els obrers, puix que nosaltres més que ningú som responsables de les vexacions i atropells comesos per la burgesia contra la dona que treballa. Hem combatut i hem lluitat per reduir la jornada de treball i per millorar els nostres salaris; els problemes econòmics han tingut sempre la nostra preferent atenció i hem deixat les qüestions d'ordre moral relegades a últim terme; i així, entre el capitalisme com a executor, i nosaltres amb la nostra inconscient complicitat, hem treballat plegats en la mateixa obra, obra de destrucció dels valors humans més sagrats, com són les qualitats educatives de la dona, tan importants i tan necessàries per a la formació espiritual dels nostres fills.

Un altre punt molt interessant d'aquest breu estudi és el

treball de la dona en el comerç. És aquest un camp vastíssim en el qual si volguéssim llançar-nos a una extensa exploració, per tal de cercar-ne tots els defectes i injustícies, no en tindríem pas prou ni amb un llibre. Cal només, per a entendre'ns, exposar algunes idees generals sobre casos concrets.

En totes les branques del comerç la concurrència de la dona com a factor de treball ha produït una veritable revolució. Des del càrrec més insignificant en qualsevol comerç al detall fins als llocs de més responsabilitat en oficines, bancs i empreses de tota mena, la dona ha substituït l'home, amb resultats evidentment avantatjosos per a la classe patronal. En aquesta mena de treballs hi ha tres aspectes que cal sobretot tenir en compte i que tenen una importància capital. Són les condicions naturals i especialíssimes que la dona posseeix per a l'execució de tota una sèrie de treballs d'ordenació i de classificació, els quals requereixen una cura i una atenció constants.

Un altre aspecte interessant és la relació directa amb el pú-

blic. És aquest un punt importantíssim, del qual se n'han tret moltes experiències i que ens ha revelat d'una manera clara i evident la superioritat de la dona en moltes especialitats del comerç, que, pel tracte directe de la dependència amb el públic, són alguns dels principals factors que determinen les operacions de venda: l'atractiu personal, l'amabilitat en la conversa i altres qualitats d'ordre ètic que en la dona adquireixen un relleu especial.

Fins aquí no hi ha res d'anormal en tot això. Són precisament aquests treballs els més apropiats i els més escaients per la dona; però cal tenir en compte les condicions que li són imposades. Així com en les indústries gairebé es pot dir que la jornada de vuit hores es compleix d'una manera general, en el comerç són molts els establiments en què la dependència està sotmesa a una jornada de nou i deu hores, contravenint d'una manera manifesta les lleis que regulen el treball i les disposicions dels Comitès Paritaris, els quals organismes no han fet res més que desacreditar-se, quan podien amb una organització més justa i més lògica tenir certa eficàcia com a elements de conciliació entre el capital i el treball.

(Seguirà)

COMARCALS

A l'entorn de la prohibició d'un míting antifeixista...

Transcrivim de *El Poble de Salt*, del 18 de juny:

"Els homes que ens diem republicans, no perquè en dir-nos-en vulguem anar a la conquesta d'algunes millors personals—equivol a dir un càrrec de govern, etc.—, sinó perquè sentim profundament—consti que n'estem donant proves ben paleses—l'emoció de tan exemplar doctrina política, no podem fer el sord de cap de les maneres davant certes disposicions del Govern de la nostra República; i dic nostra, perquè la República no és propietat exclusiva de ningú: és de tots, i, essent de tots, molt bé em sembla poder anomenar-la nostra amb tot el dret i amb tota la llibertat.

Està clar que si anàvem a agafar les coses per la punta—com avui se solen agafar—hauríem de privar d'aquest "dret" i d'aquesta "llibertat" a un cert nombre de ciutadans, tant de la dreta com de l'esquerra; però hom no ha de voler ésser venjatiu ni tampoc massa exigent, i ha de voler, a l'ensem, que tothom obri respecte el particular de la fàlisi que millor li plagui.

Nosaltres som així.

I bé. Hem dit de bon principi que la nostra missió d'avui consistia únicament a voler desflorar alguns mots sobre una disposició del Govern, i, malgrat les nostres ganes de fer una mica extens el preàmbul, haurem de començar, per tant, ho i dient que, en fullejar la Premsa—burguesa i proletària—, els nostres ulls s'han vist sospresos en no res menys que amb això del governador de Barcelona, el respectable senyor Moles, ordenant la prohibició—segons instruccions del ministre de Governació i pressions del ministre d'Estat—d'un important míting d'afirmació antifeixista que, a l'entorn del vuitè aniversari de l'horrorós assassinat de Matteotti, socialista italià d'inesborrable memòria, caigut vilment sota les urpes criminals del fantasma del terrorisme de Mussolini, havia tingut a bé organitzar la Unió Socialista de Catalunya, per al diumenge propassat, a les onze del matí, al palau de les Arts Decoratives de Montjuïc.

Ara nosaltres diem: Per què tal decisió governamental? I afegim:

¿És que, potser, els obrers espanyols, millor dit, els catalans, no tenim dret a aixecar la veu contra l'abominable dictadura de la terra del Duce, la qual, com tots sabem, està esclavitzant sense pietat ni entranyes tot un digne poble que treballa—quan té feina—i sofreix—això sempre—, talment el poble més pacífic dels pobles?

¿És que, potser, hem de tenir per al govern feixista, l'existència del qual és una veritable vergonya per a tots els ciutadans civilitzats del món, paraules de gratitud i no de repugnància? És inexplicable.

Tanmateix, trobaríem perfectament natural la suspensió de l'acte a l'adit si els destins hieràtics d'Espanya fossin regentats pel difunt Primo de Rivera; llavors sí que no hi tindríem res a dir, puix bé és sabut que d'un dictador a l'altre sol haver-hi una tan profunda unció moral, i àdhuc material, que fins es donarien en qualsevol avinentesa la sang del cor... Sí, senyors, sí, la sang del cor dels seus pobles oprimits!

Ah, doncs què us pensàveu? Però tenint una República, nascuda de l'entusiasme popular, no ens ho sabem explicar per càlculs i més càlculs que fem. Més ben dit: ens fa pena i ens fa vergonya.

I més encara quan pensem en el ramat de la dreta, els enemics més perillosos de la República, pel camp de la política caciquil i inquisitorial ensem.

És necessari acabar d'una vegada la tolerància per una banda i l'opressió per l'altra, o del contrari haurem de lamentar a no tardar conseqüències fatals. I això és una veritable llàstima, si bé tenim en compte que el que vol—deixant a part pa i treball—el poble no és ni un comunisme llibertari ni un comunisme estatal, sinó una República liberal i democràtica, la qual tingui per a tots els seus fills una mateixa balança i una mateixa espasa.

AGUSTÍ CABRUJA.

El Dr. Mira a Girona

Dissabte passat, dia 25, tingué lloc la conferència anunciada a la Biblioteca Municipal, a càrrec del doctor Mira, que organitzà la Comissaria Delegada de la Generalitat.

El conferenciant, el qual dissertà sobre el tema "Què cal fer per a mantenir-se sa d'esperit", féu una descripció o, més ben dit, explicà les diferents ca-

acterístiques de la psicologia humana, els seus defectes, les facultats de la seva impulsió i l'instint o força centripeta en què es mou. Aquest meravellós estudi a través de la psicologia de tots els temperaments culminà en una sèrie d'exemples explicats amb una senzillesa que sols és propícia al nostre company doctor Mira.

Particularment estudià el tipus d'home que viu per si mateix espiritualment, inclús fent-se víctima de les seves pròpies il·lusions, sense, però, donar cap importància al factor ambient, així com l'altre tipus que, al contrari d'aquell, és esclau precisament de l'ambient que el rodeja.

És de remarcar preferentment l'estudi que féu de la psicologia femenina, arrancant-ne unes deduccions impecables. En aquest estudi féu ressaltar el temperament que podríem dir-ne obsessió, per al qual la il·lusió momentània és la força preponderant i que sols a ella deu la seva acció o el seu moviment. No és per dir que amb tals arguments meravellà el selecte—espiritualment—auditori, que l'escoltà amb atenció.

Segons el doctor Mira, el pretendre aspiracions d'ordre moral superiors a les facultats mentals és, demés d'un trastorn intern, un perill que a voltes degenera en desequilibri. Ningú no ha de pretendre res més que allò que li és veritablement propi, que està en relació amb les seves forces intel·lectuals o morals.

Seguint aquesta pauta, l'estat psicològic de l'home esdevindria harmoniosament equilibrat—diu el doctor Mira—i s'evitarien moltes conseqüències que la desil·lusió fa possibles. Un estudi d'aquesta fàlisi representa per al conferenciant una sèrie d'observacions profundes a través de la múltiple i variada psicologia humana. Per al doc-

tor Mira—que hom s'admirà de la senzillesa i memòria de què féu gala—és simplement un problema de voluntat.

El conferenciant demostrà la necessitat que el pensament de l'home, del nen, etc., sigui orientat vers la seva veritable finalitat, científicament, i, per a això, la psicotècnia és una de les ciències que més resultat han donat per a aquesta classe d'estudis. Acabà la seva interessant dissertació dient que sols l'ètica de les conviccions fa possible el concentrament moral, resumint els seus arguments afirmant que l'home ha de sentir una idea o altra, puix que sense idees és un autòmata, ja que tothom, en la vida, ha de tenir una finalitat.

Segurament degut a la nostra incomprensió, ens semblà que el conferenciant féu un elogi calorós de la necessitat d'ésser religiós, de sentir el catolicisme sense hipocresia. Ens sembla, però, ara, reflexionades les paraules del conferenciant, que es referia a l'ètica de la convicció, o, més ben dit, a la noblesa dels sentiments. De totes maneres, veuríem amb satisfacció que el company Mira ens delectés—si bé el tema és d'ordre abstracte, per a ell és simplement una bella narració, amb passatges suggestius—una vegada més publicant en les columnes de la nostra JUSTÍCIA SOCIAL un extracte de la seva admirable conferència.

Perdoni ara el doctor Mira el retret, degut més que res a la meua poca comprensió en matèries tan profundes.

MANUEL ROSET SALA

Molins de Rei

Per error de composició va deixar-se de dir en el número anterior que l'obra de Pijoan representada a l'estatge de la Federació Obrera es titula "Los cuervos de la República".

Amb la intervenció de la Generalitat ha estat resolt el conflicte de la C. A. Manresana d'Electricitat

Havent estat acceptada pel conseller d'Economia i Treball del Govern de la Generalitat de Catalunya la presència de la Comissió Mixta que havia d'entendre en el conflicte sorgit entre la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat i els seus obrers, i la qual li fou atorgada per designació unànime de l'esmentada Comissió Mixta, segons ofici del Govern civil del dia 17 del mes que som, s'han reunit els components de la mateixa en el Departament d'Economia i Treball en sessions diverses, i darrerament, el propassat dissabte, dia 25, sota la presència del secretari d'aquest departament, Joan Comorera, en funcions de president, per delegació del conseller Serra i Moret.

En aquesta reunió, per tal de donar una solució al conflicte plantejat, el senyor president donà compte d'un projecte de laude, d'acord amb les atribucions que li foren confiades per la Comissió Mixta amb anterioritat, el contingut del qual és com segueix:

"Tenint en compte l'acord del dia 23 del mes que som:

I atès:

Que els senyors representants patronals proposen donar per definitiu el comiat dels setze obrers de la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat de data 15 de gener d'enguany, oferint una indemnització compensadora, i aduint que la Companyia no té treball per a ells;

Que els senyors representants obrers no accepten l'acomiadament i proposen una investigació prèvia per saber si la Companyia està o no en condicions de donar feina als acomiadats, acceptant, en cas negatiu, el repartiment del treball, segons consta en la instància signada pel personal de la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat i presentada a l'excel·lentíssim senyor governador civil en data 26 de febrer d'enguany;

Que en les reunions realitzades per aquesta Comissió Mixta no ha estat possible posar d'acord les dues parts interessades, per mantenir cadascuna intransigentment els seus punts de vista;

Que l'acomiadament de personal en moments de crisi general i per empreses de serveis públics no és recomanable sinó en casos d'extrema debilitació econòmica de les mateixes;

Que és pràctica constant, sota la República, el repartiment del treball, quan la majoria del personal afectat reclama i accepta aquest sacrifici col·lectiu, expressió aconhortadora d'alts sentiments de solidaritat humana;

Que les empreses, en general, i les de serveis públics en particular, estan

obligades a col·laborar amb el Poder públic en la lluita contra la crisi i els perills d'un augment no controlat de l'atur forçós;

Que en hores de dissort col·lectiva no és just exigir un sacrifici difícil, de vegades tràgic, als treballadors, si a ell no correspon un altre de les classes benestants i proporcional a les seves disponibilitats, privilegis i responsabilitats, d'ordre general;

Que en el cas particular de la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat no hi ha manera de dictar un fall just, si no el precedeix una investigació acurada i realitzada per tècnics neutrals;

Que aquesta investigació ha de tenir dos aspectes: tècnic, per saber si la Companyia té o no feina urgent a fer, i administratiu, per saber si la situació econòmica de la Companyia consent, sense perill de fallida, l'execució immediata d'aquests treballs.

El president de la Comissió Mixta, per delegació de l'excel·lentíssim conseller d'Economia i Treball de la Generalitat de Catalunya, senyor Manuel Serra i Moret, proposa:

Primer. Procedeixi's, com a mesura prèvia, a una investigació tècnica i administrativa de la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat.

Segon. Designi's l'enginyer senyor Estanislau Ruiz i Ponseti per a la inspecció tècnica, i el perit mercantil senyor Ramon Ràfols i Camí, per a la inspecció administrativa.

Tercer. Fixi's un termini que finirà el 31 de juliol d'enguany per produir els respectius reports, als senyors Estanislau Ruiz i Ramon Ràfols.

Quart. El cost de les inspeccions i els honoraris dels senyors tècnics esmentats seran pagats de la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat.

Cinquè. Mentre durin les inspeccions, la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat continuarà pagant els seus íntegres als obrers acomiadats el 15 de gener d'enguany.

Sisè. Si de la inspecció en resultés que la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat té feina urgent a executar i gaudeix de suficient potencialitat econòmica, s'anul·larà sense més tràmits l'ordre de comiat del 15 de gener d'enguany.

Setè. Si de la inspecció en resultés que els treballs de la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat són ajornables a voluntat i que la seva situació econòmica és bona, s'anul·larà sense més tràmits l'ordre de comiat del 15 de gener d'enguany.

Vuitè. Si de la inspecció en resultés

URALITA

ELS MILLORS MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

URALITA, S. A.
Plaça Antoni López, 15 - Tel. 16556
BARCELONA

que l'estat econòmic de la Companyia Anònima Manresana d'Electricitat és perillosament precari, es procedirà al repartiment del treball en les condicions justes acceptades pel personal en la instància presentada a l'excel·lentíssim senyor governador civil en data 26 de febrer d'enguany."

Aquest laude fou aprovat per majoria de vots pels components de la Comissió Mixta i tramès al senyor governador civil per a la seva execució.

Ha que'at, per tant, resolt definitivament aquest conflicte amb la intervenció del Departament d'Economia i Treball de la Generalitat de Catalunya.

MALA PESADA

(Continuació de la pàg. 1)

per la llei fa temps que ha caducat. ¿Què s'espera, doncs, per a alliberar-los?

Convé afinar les balances de la Justícia republicana perquè les pesades no afavoreixin els uns i perjudiquin els altres. Bon pes per a tots. El contrari és defraudar el poble.

La Constitució de l'Estat espanyol no crea privilegis per a uns ciutadans ni estableix categories. S'ha de procedir igual amb tothom, sigui's general o manxaire. I si diferències hi ha d'haver han d'ésser en benefici d'aquest últim. Si no, ¿quin sentit tindria declarar que Espanya és una República de treballadors?

Els Parlamentaris Catalans

La setmana anterior, en els termes que venim registrant en aquesta secció, foren presents al Parlament els diputats següents: U. S. C.: Campalans, Serra i Moret, Josep Xirau.

Esquerra: Aiguadé, Aragay, Bellí, Bordas, Companys, Dençàs, Gassol, Grau, Layret, Loperena, Lluhi, Palet, Puig, Riera, Santaló, Tarradellas, Torras, Sbert, Ventosa, A. Xirau. P. R. C.: Esteve, Nicolau.

Lliga: Abadal, Estelrich, Rahola.

Independents: Hurtado, Cominans, Dolcet, Suñol.

La Cooperació contra el Proteccionisme

(Continuació de la pàg. 3)

semblant—declara la resolució—augmentarà el cost de la vida, transferirà una part injusta de la càrrega dels impostos de l'Estat dels rics a les espatlles dels pobres, i no pot tenir cap resultat satisfactori sobre la balança comercial, ans bé perjudicarà seriosament el comerç exterior britànic.

El Congrés votà igualment una resolució protestant contra la política que obliga el consumidor a pagar cada any diversos milions per tal de subvencionar el conreu del blat a la Gran Bretanya. Aquesta política no és solament injusta per al consumidor, sinó que és incapaç de portar una solució al problema agrícola. En lloc d'imposar arbitris al consumidor el Govern—declara la resolució—hauria d'organitzar el sistema agrícola britànic i situar-lo sobre una base cooperativa.

Per la seva banda, el 19 Congrés de la Federació Nacional de Cooperatives Franceses de Consum, celebrat a Estrasburg els dies 4 al 7 de maig, ha votat unànimement la següent resolució:

"El Congrés Nacional de les Cooperatives de Consum constata que la política dels drets duaners que graven la importació de productes essencials es troba considerablement agreujada per la deficient aplicació de les mesures de contingement (limitació d'importacions) que permeten maniobres especulatives contràries als interessos dels productors i dels consumidors."

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 16871

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats